HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

19 martie 2009 *

În cauza C-256/07,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Finanzgericht Düsseldorf (Germania), prin decizia din 16 mai 2007, primită de Curte la 31 mai 2007, în procedura

Mitsui & Co. Deutschland GmbH

împotriva

Hauptzollamt Düsseldorf,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul C. W. A. Timmermans, președinte de cameră, domnii K. Schiemann, J. Makarczyk, P. Kūris (raportor) și doamna C. Toader, judecători,

* Limba de procedură: germana.

avocat general: domnul J. Mazák,
grefier: doamna C. Strömholm, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 12 iunie 2008,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru Mitsui & Co. Deutschland GmbH, de H. Nehm, Rechtsanwalt;

— pentru guvernul german, de domnul M. Lumma și de doamna C. Schulze-Bahr, în calitate de agenți;

— pentru Comisia Comunităților Europene, de domnii S. Schønberg și F. Hoffmeister, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 21 octombrie 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește, pe de o parte, interpretarea articolului 29 alineatul (1) și alineatul (3) litera (a) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58, denumit în continuare „Codul vamal"), precum și a articolului 145 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO L 253, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 444/2002 al Comisiei din 11 martie 2002 (JO L 68, p. 11, Ediție specială, 02/vol. 14, p. 237, denumit în continuare „Regulamentul de aplicare"). Pe de altă parte, cererea privește validitatea articolului 145 alineatele (2) și (3) din Regulamentul de aplicare.

2 Această cerere a fost formulată de Finanzgericht Düsseldorf în cadrul unui litigiu între Mitsui & Co. Deutschland GmbH (denumită în continuare „Mitsui"), pe de o parte, și Hauptzollamt Düsseldorf (Biroul vamal principal din Düsseldorf, denumit în continuare „Hauptzollamt"), pe de altă parte, cu privire la o cerere de rambursare a taxelor vamale.

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

3 Potrivit dispozițiilor articolului 29 din Codul vamal:

„(1) Valoarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea de tranzacție, respectiv prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export pe teritoriul vamal al Comunității, ajustat, când este cazul, în conformitate cu articolele 32 și 33, cu condiția ca:

(a) să nu existe restricții privind cedarea sau utilizarea mărfurilor de către cumpărător, altele decât restricțiile care:

— sunt impuse sau solicitate prin lege sau de către autoritățile publice ale Comunității;

— limitează zona geografică în care mărfurile pot fi revândute

sau

— nu afectează substanțial valoarea mărfurilor;

(b) vânzarea sau prețul să nu fie supuse unor condiții sau considerente pentru care să nu poată fi stabilită o valoare cu privire la mărfurile care se evaluează;

(c) nicio parte a profitului din nicio revânzare ulterioară, cedare sau utilizare a mărfurilor de către cumpărător să nu revină direct sau indirect vânzătorului, decât dacă se poate efectua o ajustare adecvată în conformitate cu articolul 32

și

(d) cumpărătorul și vânzătorul să nu fie legați sau, atunci când sunt legați, valoarea tranzacției să fie acceptabilă în scopuri vamale în conformitate cu alineatul (2).

[…]

(3) (a) Prețul efectiv plătit sau de plătit este suma plăților efectuate sau care trebuie efectuate de cumpărător către sau în beneficiul vânzătorului pentru mărfurile importate și include toate plățile efectuate sau care trebuie efectuate ca o condiție a vânzării mărfurilor importate de către cumpărător către vânzător sau de către cumpărător către o terță parte pentru a îndeplini o obligație a vânzătorului. Plata nu trebuie să fie obligatoriu sub forma unui transfer de bani. Plata poate fi efectuată prin acreditive sau printr-un instrument negociabil și poate fi făcută direct sau indirect.

[…]”

4 Articolul 67 din Codul vamal prevede:

„Dacă nu se prevede în mod expres altfel, data folosită în scopurile tuturor dispozițiilor care reglementează regimul vamal pentru care s-au declarat mărfurile este data acceptării declarației de către autoritățile vamale.”

5 Articolul 236 din Codul vamal prevede:

„(1) Drepturile de import sau de export se rambursează în măsura în care se stabilește că, în momentul în care au fost plătite, valoarea acestor drepturi nu era datorată legal sau că valoarea lor a fost înscrisă în evidența contabilă contrar dispozițiilor articolului 220 alineatul (2).

[…]

(2) Drepturile de import sau export se rambursează sau se remit la depunerea unei cereri către biroul vamal în cauză într-un termen de trei ani de la data la care valoarea acestor drepturi a fost comunicată debitorului.

Acest termen se prorogă dacă persoana interesată face dovada că a fost împiedicată să depună cererea în termenul menționat datorită cazului fortuit sau forței majore.

Autoritățile vamale procedează la rambursare sau remitere din oficiu atunci când constată în acest interval existența uneia sau alteia dintre situațiile descrise la alineatul (1) primul și al doilea paragraf."

6 Considerentele (5) și (6) ale Regulamentului nr. 444/2002 prevăd:

„(5) După punerea în liberă circulație a mărfurilor, prețul convenit pentru acestea între cumpărător și vânzător poate, în anumite cazuri, să fie modificat pentru a se ține seama de natura defectuoasă a mărfurilor.

(6) Regulile în vigoare ar trebui, prin urmare, să prevadă în mod expres că valoarea de tranzacție în conformitate cu articolul 29 din cod[ul vamal] poate să țină seama de această situație specială, sub rezerva unor clauze de salvgardare corespunzătoare, precum și a unor limite de timp rezonabile."

7 Regulamentul nr. 444/2002, în vigoare din 19 martie 2002, a introdus o nouă versiune a articolului 145 din Regulamentul de aplicare.

8 Respectivul articol 145 alineatele (2) și (3) prevede:

„(2) După punerea în liberă circulație a mărfurilor, modificarea de către vânzător, în favoarea cumpărătorului, a prețului efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri poate fi înscrisă în evidența contabilă în vederea stabilirii valorii acestora în vamă în temeiul articolului 29 din cod[ul vamal], în cazul în care se demonstrează, la cererea autorităților vamale:

(a) că aceste mărfuri erau defecte în momentul menționat la articolul 67 din cod[ul vamal];

(b) că vânzătorul a efectuat modificarea în conformitate cu obligația contractuală de garanție prevăzută de contractul de vânzare încheiat înainte de punerea în liberă circulație a mărfurilor menționate anterior și

(c) că defectul mărfurilor menționate n-a fost luat în considerare în contractul de vânzare aferent.

(3) Prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri, modificat în conformitate cu alineatul (2), poate fi înscris în evidența contabilă numai dacă această modificare a avut loc într-un termen de douăsprezece luni de la data acceptării declarației de punere în liberă circulație a mărfurilor.”

Reglementarea națională

9 Partea a doua a Codului civil german (Bürgerliches Gesetzbuch, denumit în continuare „BGB") reglementează dreptul obligațiilor. Secțiunea VIII prevede, la titlul I, normele cu privire la contractul de vânzare.

10 În cazul unor defecte ale lucrului, articolul 437 din BGB conferă cumpărătorului următoarele drepturi:

„În cazul în care lucrul prezintă un defect, cumpărătorul are posibilitatea, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții și în lipsa unor dispoziții contrare:

1. să ceară executarea ulterioară în conformitate cu articolul 439;

2. să desființeze contractul […] sau să solicite o reducere a prețului de vânzare în conformitate cu articolul 441;

3. să solicite daune interese […] sau rambursarea cheltuielilor efectuate […]"

11 În cazul în care cumpărătorul optează pentru executarea ulterioară a contractului, prin articolul 439 alineatul 1 din BGB i se conferă următoarele drepturi:

„Cu titlu de executare ulterioară, cumpărătorul poate solicita, la alegere, sau remedierea defectului, sau livrarea unui lucru fără niciun defect."

12 În cazul în care cumpărătorul optează pentru reducerea prețului de vânzare, articolul 441 din BGB dispune după cum urmează:

„1. În loc să desființeze contractul, cumpărătorul poate cere o reducere a prețului de vânzare printr-o declarație către vânzător. […]

[…]

3. În cazul unei reduceri, prețul de vânzare trebuie diminuat în proporția în care, la momentul încheierii contractului, s-ar fi găsit valoarea lucrului presupunând că nu ar fi avut niciun defect în comparație cu valoarea sa reală. Dacă este necesar, reducerea trebuie stabilită prin intermediul unei estimări."

Acțiunea principală și întrebările preliminare

13 Potrivit instanței de trimitere, Mitsui importă din Japonia vehicule noi marca Subaru, care sunt comercializate în Uniunea Europeană prin intermediul distribuitorilor. Vânzătorul-fabricant acordă, pentru aceste vehicule, o garanție de trei ani în caz de defect tehnic sau alte anomalii. În cadrul acestei garanții, vânzătorul-fabricant rambursează către Mitsui costurile pe care le-a plătit terților în cadrul măsurilor de garanție, în special pe cele aferente punerii în aplicare a acestor măsuri de către distribuitori ca urmare a defectului mărfurilor. La sfârșitul fiecărei luni, Mitsui informează vânzătorul-fabricant cu privire la prestațiile cu titlu de garanție acordate și primește un credit în cursul lunii următoare.

14 La 13 iunie 2003, Mitsui a solicitat rambursarea taxelor vamale aferente prestațiilor cu titlu de garanție privind vehiculele puse în liberă circulație în cursul lunii iulie 2000.

15 Prin decizia din 27 mai 2004, Hauptzollamt a acordat societății Mitsui o rambursare calculată pe baza prestațiilor cu titlu de garanție facturate de aceasta vânzătorului-fabricant până în luna februarie 2002. În schimb, cererea de rambursare pentru prestațiile cu titlu de garanție efectuate între lunile martie 2002 și iunie 2003 a fost respinsă.

16 Hauptzollamt a arătat în această privință că, în conformitate cu articolul 145 alineatul (3) din Regulamentul de aplicare, costurile de garanție nu pot fi recunoscute ca o diminuare a valorii în vamă decât în cazul în care prețul mărfurilor importate a fost ajustat într-un termen de 12 luni de la punerea în liberă circulație a mărfurilor. Ar fi necesar să se aplice această dispoziție, în egală măsură, vămuirilor efectuate înainte de intrarea în vigoare, la 19 martie 2002, a Regulamentului nr. 444/2002. Pentru mărfurile puse în liberă circulație în cursul lunii iulie 2000, nu puteau fi înscrise în evidența contabilă decât ajustările de prețuri realizate până în luna februarie 2002, inclusiv.

17 Mitsui a formulat o reclamație împotriva acestei decizii. Aceasta a susținut că articolul 145 din Regulamentul de aplicare nu este aplicabil cererii sale de rambursare, întrucât, în cazul garanțiilor, nu este vorba despre o modificare *a posteriori* a prețului în sensul acestei prevederi, ci de stabilirea cuantumului unei obligații de garanție contractuală. În plus, această dispoziție, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul nr. 444/2002, nu ar putea fi aplicabilă unor mărfuri importate și puse în liberă circulație înainte de 19 martie 2002, altfel spus anterior datei de intrare în vigoare a Regulamentului nr. 444/2002. Dreptul comunitar ar cuprinde astfel o interdicție de principiu privind aplicarea retroactivă a actelor comunitare, interdicție care ar fi aplicabilă chiar în cazul unor dispoziții de drept substanțial precum cele din articolul 145 alineatele (2) și (3) din Regulamentul de aplicare.

18 Având îndoieli cu privire la interpretarea articolului 29 din Codul vamal, precum și la interpretarea și la validitatea articolului 145 alineatele (2) și (3) din Regulamentul de aplicare, Finanzgericht Düsseldorf a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Plățile, de natura celor din speță, efectuate de vânzătorul-fabricant cumpărătorului în cadrul unui contract de garanție și prin care cumpărătorului i se rambursează costurile de reparație facturate de propriii [distribuitori] diminuează valoarea în vamă, în sensul articolului 29 alineatul (1) și alineatul (3) litera (a) din [Codul vamal], declarată pe baza prețului convenit între vânzătorul-fabricant și cumpărător?

2) Plățile efectuate de vânzătorul-fabricant către cumpărător pentru rambursarea cheltuielilor de garanție menționate la prima întrebare reprezintă o modificare a valorii de tranzacție în sensul articolului 145 alineatul (2) din Regulament[ul de aplicare]?

3) În cazul unui răspuns afirmativ la prima sau la a doua întrebare, articolul 145 alineatele (2) și (3) din Regulamentul [de aplicare] trebuie aplicat importurilor ale

căror declarații vamale au fost acceptate înainte de intrarea în vigoare a Regulamentului nr. 444/2002?

4) În cazul unui răspuns afirmativ la a treia întrebare, articolul 145 alineatele (2) și (3) din Regulamentul [de aplicare] este valid?"

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima și la a doua întrebare

19 Prin intermediul primelor două întrebări preliminare, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 29 alineatul (1) și alineatul (3) litera (a) din Codul vamal, precum și articolul 145 alineatul (2) din Regulamentul de aplicare trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care defecțiunile care afectează mărfurile, revelate *a posteriori* punerii lor în liberă circulație, dar în privința cărora s-a demonstrat că existau anterior acesteia, ocazionează, în temeiul unei obligații contractuale de garanție, rambursări ulterioare ale vânzătorului-fabricant către cumpărător, rambursări care corespund costurilor de reparație facturate de propriii distribuitori, astfel de rambursări pot determina o reducere a valorii de tranzacție a mărfurilor respective și, în consecință, a valorii lor în vamă, valoare declarată pe baza prețului convenit inițial între vânzătorul-fabricant și cumpărător.

20 Pentru a se răspunde la aceste întrebări preliminare, este necesar să se amintească mai întâi faptul că, potrivit jurisprudenței constante a Curții, reglementarea comunitară referitoare la evaluarea în vamă urmărește stabilirea unui sistem echitabil, uniform și neutru, care exclude utilizarea de valori în vamă arbitrare sau fictive (Hotărârea din 6 iunie 1990, Unifert, C-11/89, Rec., p. I-2275, punctul 35, și Hotărârea din 19 octombrie 2000, Sommer, C-15/99, Rec., p. I-8989, punctul 25). Valoarea în vamă trebuie să reflecte, așadar, valoarea economică reală a unui produs importat și să țină seama de

ansamblul elementelor proprii acestui produs și care prezintă valoare economică (a se vedea Hotărârea din 16 noiembrie 2006, Compaq Computer International Corporation, C-306/04, Rec., p. I-10991, punctul 30).

21 Astfel cum rezultă din constatările instanței de trimitere, vânzătorul-fabricant japonez vindea societății Mitsui vehicule noi. Valoarea în vamă a mărfurilor importate, astfel cum a fost declarată, corespundea, în litigiul din acțiunea principală, prețului convenit inițial între vânzătorul-fabricant, pe de o parte, și Mitsui, pe de altă parte. Vânzătorul-fabricant, care acorda o garanție în caz de defect tehnic sau alte anomalii ale vehiculelor noi vândute, era obligat ulterior să ramburseze societății Mitsui costurile pe care aceasta le-a plătit, eventual, către terți în cadrul garanției menționate.

22 În cazul în care se dovedește, ulterior datei de import a unui vehicul, că acesta era defect la momentul importului, valoarea sa economică reală era, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 21 din concluzii, inferioară valorii de tranzacție declarate la momentul punerii sale în liberă circulație.

23 Este adevărat că articolul 29 alineatele (1) și (3) din Codul vamal nu prevede modul în care trebuie abordate modificările ulterioare ale valorii de tranzacție, baza de calcul a valorii în vamă.

24 Cu toate acestea, prețul efectiv plătit sau de plătit este o informație care trebuie să facă eventual obiectul unor ajustări atunci când această operațiune este necesară pentru a se evita stabilirea unei valori în vamă arbitrare sau fictive (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 iunie 1986, Repenning, 183/85, Rec., p. 1873, punctul 16).

25 Curtea s-a pronunțat deja în special în sensul că trebuie considerat că, în cazul în care mărfurile ce urmează a fi evaluate, lipsite de defecțiuni la momentul cumpărării, au fost deteriorate înainte de punerea lor în liberă circulație, prețul efectiv plătit sau de plătit

trebuie să facă obiectul unei reduceri proporționale cu prejudiciul suferit, în măsura în care este vorba despre o diminuare imprevizibilă a valorii comerciale a mărfurilor (a se vedea Hotărârile citate anterior Repenning, punctul 18, și Unifert, punctul 35).

26 De asemenea, în acțiunea principală, trebuie considerat că prețul efectiv plătit sau de plătit poate să facă obiectul unei reduceri proporționale cu reducerea valorii comerciale a mărfurilor din cauza unui viciu ascuns în privința căruia s-a făcut dovada că era prezent anterior punerii în liberă circulație a acestora și că a ocazionat rambursări ulterioare în temeiul unei obligații contractuale de garanție și, în consecință, poate determina o reducere ulterioară a valorii în vamă a acestor mărfuri.

27 Astfel cum rezultă din considerentele (5) și (6) ale Regulamentului nr. 444/2002, articolul 145 alineatul (2) din Regulamentul de aplicare a precizat, cu privire la acest aspect, o soluție deja prevăzută chiar în Codul vamal, la articolul 29. Respectivul articol 145 alineatul (2) definește condițiile în care o modificare de către vânzător, în favoarea cumpărătorului, a prețului efectiv plătit pentru mărfurile puse în liberă circulație poate fi luată în considerare pentru stabilirea valorii în vamă a acestora. Condițiile cumulative sunt în număr de trei. Acestea sunt întrunite atunci când se poate demonstra că mărfurile respective erau defecte la momentul acceptării declarației de către autoritățile vamale, că modificarea prețului rezultă din executarea unei obligații de garanție prevăzută de contractul de vânzare încheiat anterior punerii în liberă circulație a mărfurilor, iar defectul mărfurilor nu a fost deja luat în considerare în contractul de vânzare.

28 De asemenea, plățile efectuate de un vânzător în favoarea cumpărătorului în cadrul unui contract de garanție, prin care cumpărătorul în cauză este despăgubit pentru costurile de reparație facturate de propriii cumpărători, constituie o „modificare" a prețului efectiv plătit sau de plătit, din moment ce termenii „modificarea prețului", care figurează la respectivul articol 145 din Regulamentul de aplicare, acoperă diferite realități, printre care diminuarea prețului efectiv plătit sau de plătit.

29 Rezultă că trebuie să se răspundă la primele două întrebări că articolul 29 alineatul (1) și alineatul (3) litera (a) din Codul vamal, precum și articolul 145 alineatul (2) din Regulamentul de aplicare trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care defecțiunile care afectează mărfurile, revelate *a posteriori* punerii lor în liberă circulație, dar în privința cărora s-a demonstrat că existau anterior acesteia, ocazionează, în temeiul unei obligații contractuale de garanție, rambursări ulterioare ale vânzătorului-fabricant în favoarea cumpărătorului, rambursări care corespund costurilor de reparație facturate de propriii distribuitori, astfel de rambursări pot determina o reducere a valorii de tranzacție a produselor respective și, în consecință, a valorii lor în vamă, valoare declarată pe baza prețului convenit inițial între vânzătorul-fabricant și cumpărător.

Cu privire la a treia întrebare

30 Prin intermediul celei de a treia întrebări preliminare, instanța de trimitere solicită Curții să stabilească dacă articolul 145 alineatele (2) și (3) din Regulamentul de aplicare se aplică importurilor pentru care declarațiile vamale au fost acceptate de autoritățile vamale anterior datei de 19 martie 2002, dată la care a intrat în vigoare Regulamentul nr. 444/2002 prin care s-a modificat articolul 145 menționat.

31 În această privință, este necesar să se amintească faptul că principiul protecției încrederii legitime și cel al securității juridice fac parte din ordinea juridică comunitară. În această calitate, principiile trebuie respectate de instituțiile comunitare (a se vedea printre altele Hotărârea din 26 aprilie 2005, „Goed Wonen", C-376/02, Rec., p. I-3445, punctul 32 și jurisprudența citată).

32 Deși, în general, principiul securității juridice se opune ca aplicarea în timp a unui act comunitar să aibă un punct de plecare stabilit la o dată anterioară publicării, situația poate fi diferită, în mod excepțional, atunci când acest lucru este impus de un scop de interes general și când încrederea legitimă a persoanelor interesate este pe deplin respectată (a se vedea printre altele Hotărârea „Goed Wonen", citată anterior, punctul 33) și în măsura în care rezultă cu claritate din dispozițiile, din finalitatea sau din ansamblul normelor comunitare avute în vedere că trebuie să le fie atribuit un astfel

de efect (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 martie 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, Rec., p. I-2263, punctul 21 și jurisprudența citată).

33 Or, nici modul de redactare a dispozițiilor sau a considerentelor Regulamentului nr. 444/2002, nici lucrările pregătitoare ale acestui act nu cuprind vreo indicație în sensul că un astfel de efect retroactiv trebuie să fie atribuit articolului 145 din Regulamentul de aplicare.

34 Dimpotrivă, rezultă din raportul comitetului pentru Codul vamal (secțiunea valorii în vamă) (sinteza concluziilor prezentate la ședința din 26 octombrie 2001, TAXUD/906.2001, EN, p. 3) că această „dispoziție […] nu prevedea o aplicare retroactivă și nici nu era prevăzut să includă, cu excepția cazului în care Comitetul și-ar exprima dorința în mod expres". Or, acest lucru nu s-a întâmplat.

35 În orice caz, astfel cum rezultă din cuprinsul punctelor 31 și 32 din prezenta hotărâre, efectul recunoscut unei dispoziții de drept comunitar nu trebuie să compromită principiile fundamentale ale Comunității, în special principiile securității juridice și încrederii legitime.

36 Or, deși articolul 145 din Regulamentul de aplicare urmărește îmbunătățirea securității juridice prin faptul că reglementează în mod expres înscrierea în evidența contabilă a modificării prețului mărfurilor atunci când acestea prezintă defecte în momentul importării lor, aplicarea acestui articol, în speță, ar fi însă de natură să afecteze încrederea legitimă a operatorilor economici germani în măsura în care, astfel cum a arătat avocatul general la punctul 50 din concluzii, autoritățile vamale germane aplicau termenul general de trei ani prevăzut la articolul 236 alineatul (2) din Codul vamal în cazul modificării, după import, a valorii de tranzacție a mărfurilor din cauza naturii defectuoase a acestora în vederea stabilirii valorii lor în vamă.

37 În consecință, se impune constatarea că articolul 145 alineatele (2) și (3) din Regulamentul de aplicare nu se aplică situațiilor apărute anterior datei de 19 martie 2002.

38 Rezultă din ceea ce precedă că trebuie să se răspundă la a treia întrebare adresată că articolul 145 alineatele (2) și (3) din Regulamentul de aplicare nu se aplică importurilor pentru care declarațiile vamale au fost acceptate anterior datei de 19 martie 2002.

Cu privire la a patra întrebare

39 Având în vedere răspunsul dat la a treia întrebare, nu mai este necesar să se răspundă la a patra întrebare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

40 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

1) **Articolul 29 alineatul (1) și alineatul (3) litera (a) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, precum și articolul 145 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 444/2002 al Comisiei din 11 martie 2002, trebuie interpretate în sensul că, în cazul în care defecțiunile care afectează mărfurile, revelate *a posteriori* punerii lor în liberă circulație, dar în privința cărora s-a demonstrat că existau anterior acesteia, ocazionează, în temeiul unei obligații contractuale de garanție, rambursări ulterioare ale vânzătorului-fabricant în favoarea cumpărătorului, rambursări care corespund costurilor de reparație facturate de propriii distribuitori, astfel de rambursări pot determina o reducere a valorii de tranzacție a produselor respective și, în consecință, a valorii lor în vamă, valoare declarată pe baza prețului convenit inițial între vânzătorul-fabricant și cumpărător.**

2) **Articolul 145 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 2454/93, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 444/2002, nu se aplică importurilor pentru care declarațiile vamale au fost acceptate anterior datei de 19 martie 2002.**

Semnături